

NYING

MEDLEMSBREV FÖR GUSTAF SCHRÖDER-SÄLLSKAPET

Kring Gustaf Schröders

NYING

I detta
nummer:

*Gustaf har varit
på bokmässa igen
i Karlstad*

Gustaf Schröder-Sällskapet deltog än en gång i Bokmässan i Karlstad. Sidan 3.

*Nio nya
medlemmar*

Värvningskampanjen har gett oss nio nya medlemmar. Sidan 2.

*God Jul och
Gott Nytt År*

Styrelsen vill önska alla medlemmar en riktigt God Jul och ett Gott Nytt År.

Nils Carlsson fick Ludvikas kulturpris 2007

Nils Carlsson, som fick Gustaf Schröder-Sällskapets litteraturpris 2002, har fått ett nytt kulturpris. Sidan 3.

Årets julläsning finns på sidorna 4-7

Gustafs trogna beundrare finns i alla läger...

Gustaf Schröder når många med sitt författarskap. När styrelsen är ute i olika sammanhang möter vi människor som på olika sätt har en relation till Gustaf.

Visserligen är det många som inte alls har hört talas om Gustaf, men det är förvånansvärt många som stött på hans namn och inte så få har en eller flera av hans böcker hemma i sin bokhylla.

– Min morfar hade hans böcker och nu har jag börjat läsa dem, är en inte ovanlig kommentar.

När vår ordförande **Lars Mebius** och hans fru **Birgitta** bevisade bokmässan i Karlstad i november fick de höra många kommentarer.

Givetvis fanns det en och annan som inte alls ville kännas vid Gustaf i boksammanhang, men när diskussionen kom igång så var det många förvånade besökare som fick höra att Gustaf tillhörde de mest säljande författarna i början av 1900-talet.

Att grannen på mässan också var en Gustaf, men en mer namnkunnig sådan med efternamnet

Fröding, fick en och annan att göra jämförelser.

Det är ju faktiskt så att båda dessa Gustaf debuterade ungefär samtidigt i slutet av 1800-talet - och var bördiga från samma landskap.

Gustaf Fröding blev finkulturens stora skald och har fortsatt ett stort grepp om sina läsare.

Gustaf Schröder fick sin inspiration från delvis andra grunder – mera nära de förhållanden som allmogen upplevde under andra halvan av 1800-talet.

Att jakten spelar stor roll i flera av hans böcker har givetvis gjort att hans läsare kan ha en annan utgångspunkt i litteraturen.

Detta faktum spelar också roll när vi se hur unga människor närmar sig Schröder via sitt jaktintresse.

Därför är det så intressant att vara ute och träffa människor och låta dem möta namnet Gustaf Schröder.

Hans beundrare finns i alla möjliga läger och att vi numera också har en serie nyttgåvor på gång inom Sällskapet bidrar till

att vi gör Gustafs författarskap mera tillgängligt för många. Och detta lockar till nya medlemmar.

När ordföranden och hans fru satt på bokmässan resulterade det i tre nya medlemmar.

Göran Bergman i Malung, som också tillhör styrelsen, deltog i Finnskogsdagarna i sommar och han lyckades locka nya medlemmar till Sällskapet.

Så nu vill jag hälsa dessa nio nya medlemmar välkommen:

Bengt Eriksson, Malung

Hans Eklund, Våmhus

Knekt Mats Olofsson, Malung

Leif Jönsson, Ekshärad

Lennart Alfredsson, Malung

Mats Karlsson, Orsa

Ingrid Hirvonen, Karlstad

Kjell Nilsson, Skoghäll

Åke Johansson, Hammarö

Vi hoppas att ni skall trivas i vårt sällskap och kanske locka någon i er bekantskapskrets att bli medlemmar.

Sedan är det som vanligt en vädjan till alla medlemmar om att betala medlemsavgiften – om du inte redan gjort det. I år kostar det 225 kronor och har du missat inbetalningskortet som följde med årsboken i våras så står postgiro-numret längst ner här på sidan.

Slutligen hoppas jag att julfriden skall rymma en avkopplande läsestund och förslagsvis då vår julberättelse, som vi traditionsenligt hämtat ur den kommande årsboken.

Den ripjakt som Gustaf bjuder oss är intressant – och märklig.

God Jul önskar
sekreteraren.

Enig Gustaf Edition

NYING är medlemsbrev för Gustaf Schröder-Sällskapet

Utgivare: Sällskapets sekreterare
Per-Olof Lönnroth,
Tel. 0571-341 20 Fax: 0571-341 71.
Ordförande: Lars Mebius
Tel. 0570-502 20
Kassör: Ulla Haraldsson
Tel. 0591-145 17.

Postadress: Box 133, 671 23 ARVIKA
Gustaf Schröder-Sällskapets postgirokonto:
464 56 93 - 5.
E-post: gustaf.schroder@poem.se
Tryck: Arvika Grafiska, Arvika
ISSN 1102-8238
Produktion: POEM Förlag, Arvika

Gustaf på Bokmässan i Karlstad - igen

I november deltog Gustaf Schröder-Sällskapet på den stora bokmässan i Karlstad än en gång.

Det var ordföranden **Lars Mebius** och hans fru **Birgitta** (bilden) som ägnade två hela dagar åt att marknadsföra Gustaf Schröder och Sällskapet.

Det blev tre nya medlemmar, vilket vi gläds över.

Schröder-Sällskapets litteraturpristagare Nils Carlsson har fått ännu ett kulturpris

Nils Carlsson från Ulriksdal i Sunnansjö fick Gustaf Schröder-Sällskapets litteraturpris 2002, med motiveringen:

"Nils Carlsson har på ett verklighets-troget sätt skildrat jakten, fisket och folklivet i Bergslagens finnmärker".

Två böcker hade han utkommit med när han fick ta emot priset i samband med Sällskapets årsmöte i Noppikoski i juni 2002.

Nu meddelas det att Nils Carlsson fått årets kulturpris i Ludvika kommun.

Vi säger grattis!

EN RIPJAKT UNDER VINTERN

Årets julberättelse är hämtad ur boken Från skilda marker och kapitlet om En ripjakt under vintern. Läs hela kapitlet i den kommande årsboken!

I min födelsebygd västra Värmland funnos inga ripor. Jag var redan ett par och tjugu år, innan jag kom i de trakter, där ripan förekommer, och icke mycket yngre, då jag såg de första döda riporna.

Väl kände jag dem från faunan och dagligt tal. De benämndes då alltid snöripor, ty ingen i den trakten af Värmland hade sett en brun eller spräcklig ripa, utan blott sådana som nedfördes från de öfversta socknarna och salubjödös under vintern, liknande då i sin hvita beklädnad snön.

Gränsen för snöripans förekomst i Värmland torde ungefärligen kunna betecknas med Kymmensjön i västra, Fryken i mellersta och Uddeholm i östra delen – sydligare förekommer den, såvidt jag vet, icke.

Det är först i de nordligare socknarna, Östmark, Hvitsand och Dalby som ripan, ehuru i ringa mängd, finns sommartid. Ett fjällartadt berg väster om sjön Broken i Hvitsand uppgifves såsom ripans sydligaste häckplats i Värmland.

De första ripor jag såg voro i sin vinterdräkt eller snöhvita. De kommo som present till ett af de bruk, där jagvar bokhållare, från brukets timmermärkare i Norge. De ansågos som en läckerhet af herrskapet, men vi bokhållare funno dem ej så, och icke heller sågo de särdeles aptitliga ut, sedan de beröfvats sin dräkt.

»Icke voro de där snöriporna någon läckerhet,» sade min kamrat sedan vi utkommit på gården och vandrade af till kontoret. »Små, svarta och sega!» tillade han. »Nej, då äro rapphönsen tio gånger bättre.»

Det var kanske icke så alldeles orätt sagdt om de ripor vi åto af, ty nu vet jag, att de, liksom de flesta af riporna som från de norra provinserna komma nedåt landet, voro snarade eller strypta och sedan en längre tid varit frusna. Sådana ripor äro verkligen, som min kamrat sade, svarta, och sega och man kan godt tillägga, äfven om de lagas väl, torra.

Annorlunda förhåller det sig med en snöhvit ripa, som nyss blifvit skjuten och anrättas innan den hunnit bli frusen eller åtminstone icke varit frusen någon längre tid. Hennes kött är hvarken så mörkt till färgen eller så torrt i smaken som de stryptas, ehuru den snöhvita ripans kött icke i smaklighet kan mäta sig med den spräckligas eller brunas. Då man med skjutgevär fäller dessa i augusti, finna nog många dem lika välsmakande som rapphönsen.

Några år därefter hade jag blifvit timmermärkare med station i Värmlands nordligaste socken, Dalby, där jag ackorderade in mig hos en storbonde, Halvar Larsson Nedergården.

Han skulle vara mig behjälplig med att tinga upp timmer, göra mig bekant med personer i orten och understundom biträda vid uppmätningen af stockar. Så var öfverenskommelsen, och den bestod i flera år.

Nedergården låg något mer än en mil norr om Dalby kyrka, nära norra stranden af den lilla Vingsjön, på det ställe där Klarälfven utfaller i denna. Egentligen är Vingsjön endast en utvidgning af Klarälfven, hvars botten består af

småsten och sand. Denna senare är så lätt, att den vid flodtid är i rörelse, bildar bankar vid älfvens inlopp i sjön och utskär andra. Då dessa bankar äro af större omfång bilda de en mängd små holmar, mellan hvilka vattnet silar i små bäckar. Det dröjer ej länge sedan en sådan bank bildats, förr än flere videarter äro färdiga att där slå rot och raskt skjuta upp till manshöga buskar. Snart bli de ännu högre och bilda nästan ogenomträngliga snår, medan banken själf allt mer växer med bidrag af de grenar, spånor och träd vårfloden tillför den.

En dag under vintern då Halvar och jag färdades i släde mellan dessa holmar, upptäckte jag där spår efter fåglar, som spatserat mellan dem. »hvad är detta för spår?» frågade jag min följeslagare.

»Å, det är ripor, som sprungit här.» – »Stanna!»

Så snart hästen stannat och jag undersökt spåren, insåg jag strax, att Halvar gissat rätt, ty det är en märkbar skillnad mellan de spår andra fåglars och ripans ludna fötter lämna.

»Finns ripor här nere i dalen?» – »Ja, under kalla vintrar med mycken snö komma de hit, en del år i mängd. De hålla sig då i videbuskarna och äta af bladknoppen. I år väntar jag 'ryppan' kommer ned i dalen. Det är mycket .snö redan i skogen, och nu skapar det sig till att bli vinter, » sade han och slog händerna, först den ena och sedan den andra, mot slädens sidor.

»Äro riporna mycket skygga?» – »Ibland. Men en del dagar

äro de spaka nog.» – Kan man komma dem så nära, att man kan skjuta dem?» – »Jess ja. Är det ny snö och solblankt väder och så varmt, att solen tinar en smula på snön, äro de så spaka att man kan skjuta flere skott utan att de flytta.» – »Har fader Halvar skjutit några ripor?» – »Åjo, nog har jag skjutit några här å Vingsjöholmarna, om jag just icke brytt mig om dem. Det är hararna jag gått efter då jag gått till holmarna.» – »Finns ock harar här i videbuskarna?» – »Ja, men icke så många som sätta sig kvar. De gå öfver älven och upp i västra berget, och där är så mycket småskog, att ingen kommer åt dem.»

Vid hemkomsten tillsporde jag Halvar vidare om ripskyttet på de små holmarna och fick då veta, att han aldrig begagnat annat gevär för sitt skytte än sin lodbössa, samt att de flesta ripor han sett icke suttit så länge stilla att han hunnit skjuta, utan hade trippat in och gömt sig i videskogen.

»De äro icke så lätta att komma åt,» tillade han.

»Nå, än hararna då?»

»Jo, de satarna lade sig ock i videskogen och voro svåra att få ögonen på. Men lyckades det, innan haren sprang upp, voro de så 'trovärdiga' att man kunde få tid att få kulan i dem. En gång,» tillade han, »var det dock en som fridde sig, fastän jag sköt tre skott på honom.» Haren hade legat bakom en krake, och Halvar hade ej kunnat märka detta, ty nysnön, som täckte den gamla trädstammen, var så lik haren, att han trodde det var den han sköt på, efter han såg både hufvud och öron hela tiden sticka fram bakom stammen. »Då jag skjutit tredje skottet,» sade han, »hade jag ej flera kulor, och så trodde jag, att haren var brådöd, och gick så fram för att

taga honom, men då fick han allt brådtom, och jag fick se, hvar mina kulor satt i den gamla trädstammen.»

Det var alldeles gifvet, att jag vid första ledighet skulle taga skidorna på och göra en tur till riporna på de små holmarna. Att de ej ville stanna under det jag siktade och sköt, trodde jag ej skulle fria dem, de kunde gärna springa, det skulle nog gå bra ändå, äfven om de toge till vingarna.

Som det så ofta går här i lifvet med vissa beslut, kommo de så kallade omständigheterna i vägen, och ledigheten lät vänta på sig. Ehuru Halvars son, »han Per», en dag varit nere vid sjön och skjutit tre ripor och sedan uppe i västra berget och fått flera hjärpar, kom jag ej åstad på hela den vintern. Det var först ett par vintrar sedan jag erhöll underrättelsen om ripornars vistelse nere i dalen som jag helt opåtankt kom att utföra min länge hysta afsikt.

Min bror hade då flyttat upp till min hjälp. Jag hade lämnat den lilla stugan hos Halvar och flyttat en bit längre upp med älven. Äfven där funnos flera holmar, där riporna hade sitt tillhåll.

Så kom den ljusa tiden, – mars gjorde början och april fortsatte – solen tittade allt tidigare in, och då kunde man icke sofva längre.

En söndagsmorgon fann oss i full öfverläggning. Hvad skulle vi taga oss till en sådan dag i den folktomma bygden? Fara till kyrkan? Nej, hästarna behöfde hvila. De hade slutat sitt tunga dagsverke sent dagen förut. Arbeta? Nej, det ville ingen af oss. Vi gå väl upp i berget med Pan. Skidföret är det bästa, skaren stark och litet nysnö ofvanpå. »Skola vi göra så?» föreslog jag min bror. »Nej, berget är ju så fördömdt

brant och fullt af täta snår, och hararna gå upp åt Näcksjön, och så komma vargarna åt Pan. Nej, vi ligga väl en stund till; kanske kommer Sara (hushållerskan) och ger oss kaffe, innan vi gå upp. Det är söndag i dag,» och därmed vände han sig åt väggen och teg.

Sofva kunde jag ej mer, utan låg och funderade på om jag icke ensam kunde gå ut med Pan. Det skulle jag nog äfven gjort, om ej bror uttalat sin farhåga för vargarna. Den var nog grundad, ty just vid denna årstid voro de på väg från söder uppåt vildmarken igen. Pan var vår bästa hund, men liten och senfärdig som han var, skulle han ej kunna reda sig mot en varg. Min plan måste förfalla. Något måste vi dock selsätta oss med, men hvad?

Nu knarrade det i trappan. Bror vände sig om, ty nu visste vi, att kaffebrickan snart skulle visa sig i dörröppningen och med den Sara.

»Nu kan ni gärna stiga upp,» sade hon; »det är så vackert väder ute, och flera slädar ha kört förbi på väg till kyrkan.»

Vi förstodo nog vinken, ty Sara var uppfostrad hemma hos oss och hade sett oss uppväxa. Hon tyckte nog vi borde begifva oss af till Guds hus, men skälet hvarför vi voro hemma kände hon icke.

En stund därefter voro vi klädda, ute på gården och sågo oss om. Det var, som Sara sagt, ett härligt väder. Med hvarje andetag man drog kändes att våren var i annalkande, fastän ögat ännu ej såg annat än snö och åter snö hvart vi vände oss.

»Vi taga skidorna på och ränna uppåt älven och se efter i videholmarna, om vi finna några ripor,» föreslog jag. – »Å, inte finna vi några ripor,» trodde bror, »men vi kunna ju göra det lika väl som något annat.»

Bössor och don voro snart hämtade, skidorna spändes på, och så bar det af med en fart som unga män och vana skidlöpare kunna åstadkomma då skidföret är det bästa och man har ett stort nöje af att komma fort fram.

Länge dröjde ej, förr än vi voro så långt från bygden och åkarna, att vi kunde hoppas finna riporna i de videsnår som växte utmed älfstränderna. Vi gingo nu på hvar sin strand och spanade, men då vi möttes vid första holmen, kunde vi endast meddela hvarandra att inga ripor eller färska spår efter sådana kunnat upptäckas.

Så genomsökte vi flera holmar med samma resultat, tills vi kommit så långt, att endast tre, fyra till funnos kvar. De lågo dock en liten bit bort från de andra. »Nu vända vi,» föreslog bror. Nej, vi borde genomsöka äfven de återstående. »Åja, men det tjänar ingenting till,» sade han, men tog likafullt kosan däråt för att göra mig till viljes.

Redan ett bösshåll innan vi hunnit första holmen upptäckte vi spår efter ripor, och vid närmare granskning sågo vi, att de voro alldeles nyss gångna. Spåren gingo in bland buskarna, och som holmen var smal, knappast ett halft bösshåll bred, och videbuskarna så låga, att vi kunde se hvarandra öfver deras aflöfvade toppar, gingo vi en på hvar sin sida om holmen, följande spåren med ögonen, i hopp att få se riporna på marken.

Holmens halfva längd torde vi så tillryggalagt utan att få se någon fågel. Men då lyfte vid holmens yttersta spets en flock ripor, utan att låta höra det vanliga skrattet. Som jag var väl beredd på en sådan händelse, kunde jag lossa ett skott och, ehuru hållet var långt, fälla en ripa. I flocken voro åtta. De öfriga togo flykten mot land och uppför en brant

kulle bevuxen med småskog. Där syntes de slå ned.

Vid den fallna ripan möttes vi. »Det var tur du fick den,» sade min bror, »ty hållet var för långt, men vacker är den,» tillade han och höll den upp, »och så hvit! Hade hon varit på marken, skulle ingen kunnat skilja henne från den nyfallna snön.»

»Vi få försöka skjuta de andra ock,» föreslog jag. »Går nog ej, de äro skygga, de lyfte ju innan vi voro dem inom godt håll nu. De släppa oss nog icke så nära en gång till, nu sedan de äro påskjutna.»

Jag ville ändock försöka, ty detta var min första vinterjakt på dessa fåglar, och blott helt få hade jag förut skjutit tillfällighetsvis. Jag hade visserligen ej saknat anbud därtill, men under det jag med mina björnhundar och i sällskap med mina karlar, som ej ansågo en ripa värd ett skott krut och en kula, strukit omkring i skogarna, hade ej heller jag känt mig hågad för att sända min grofva studsarkula mot en liten ripa. Nu var förhållandet annorlunda. Vi hade gått ut för att skjuta ripor, och nu var jag rustad därför. Framåt

Den lilla kulle, dit riporna tagit sin tillflykt, befanns då vi kommo dit icke så liten och mycket brant, så det gick ej så fort att komma upp på den. Vi blefvo litet varma och stannade några ögonblick då vi blefvo varse spåren.

Då riporna springa, följas de icke åt i samma spår, utan med ett litet mellanrum. Ej heller springa alla på en gång. Den ena är därför ett stycke från den andra, hvarför anbud till sådana skott där man kan få två eller flera fåglar äro mer sällsynta. Detta hade jag hört af min förre värd Halvar, och i följd däraf gingo min bror och jag nu en bit åtskilda då vi följde spåren. Vi

hade knappast satt oss i rörelse, förrän en ripa löper mellan buskarna med snabb fot. Just som hon skymtade fram mellan ett par buskar, fick hon sitt skott.

Jag hörde de andra lyfta, men såg ej hvaråt de tagit kosan. Då min bror kom till stället, där den skjutna ripan låg, och jag såg att han tog upp henne, gick jag att söka de bortflugna fåglarna i den riktning jag förmodade de tagit och kom strax ned i en liten dal bevuxen med höga granar utan underskog.

Där såg jag de återstående sex riporna näpet och nätt promenera blott ett kort bösshåll från mig. Bössan flög strax till axeln, och så sköt jag två till med mycket kort mellanrum, utan att de andra lyfte, endast trippade undan. Skyndsamt laddade jag om och gick så efter, hann snart upp de återstående tre och fällde en, då de andra togo till vingarna åt samma håll vi kommit ifrån eller åt älfven till.

Just då ankom min bror, som ej brytt sig om att följa mig, då han tagit för afgjort att riporna skulle flugit längre bort och svårigen skulle återfinnas nära i skogen. Båda voro vi förvånade öfver fåglarnas trygghet. Glada voro vi ock åt vår lyckliga jakt. Fem ripor på en liten stund och utan nämnvärd ansträngning, det tyckte vi vara ovanligt.

Hvaråt de återstående tre riporna flugit, därom hade vi ingen aning, hvarför vi ej heller gingo att söka dem, utan togo kosan till de återstående små holmarna för att se, om vi på dem kunde finna några flera så spaka och lättskjutna ripor.

Det lyckades icke hvarken på första eller andra holmen vi undersökte, hvarför vi styrde till den tredje. Då vi kommo i närheten af denna funno vi spåret efter en hare. Spåret gick rätt åt den långa och smala holmen. Må-

hända hade haren slagit sig ned där på denna vackra dag. Otroligt var det icke, men däremot högst otroligt, att han, så långt årstiden nu var liden, skulle låta oss komma sig så nära, att vi inne uti de tätta videbuskarna skulle kunna få skjuta honom på sätet.

Vi beslöto gå sakta framåt, en på hvar sin sida om holmen, under det vi skulle slamra med skidorna och knacka i bösstockarna. Vore Jösse, såsom han denna årstid brukade vara, lättsöfd, skulle han kila ut från endera sidan och då, ja då skulle han råka på ripjägarerna. Men att vi sedan skulle kunna presentera honom för Sara, var dock icke så alldeles säkert, och en from önskan att vi haft Pan med oss uttalades af mig, ty då hade jag varit säker om att haren skulle gjort oss sällskap hem.

Försöka dugde emellertid, och så gingo vi så sakta framåt under väsnande med skidor och bösstockar. Till ungefär halfva holmen hade jag hunnit då det plötsligt föreföll mig som en snöboll fallit ned ur något träd, så skymtade det till vid en backe, och ur den kom något hvitt och sträckte af utåt älfven.

Då visste jag, hvad det var. Så gick skottet, och det hvita skymtade icke mer. Jag åkte dit: där låg den hvita bollen! Stackars Jösse hade fallit på sidan i den mjuka snön, och där hade han funnit döden så hastigt, att han icke ens hunnit sparka med benen eller rubba snön på sin dödsbädd.

Jag lät Jösse ligga tills min bror kom till mig, och snart voro vi öfverens om att vi aldrig sett något pälsverk så mjukt, fint, rent och hvitt som vår hares. Vi kunde knappast skilja hans skinn från snön. Detsamma hade vi tänkt om de på marken trippande riporna, men nu tyckte vi dock att haren var vitare. Så

lade vi en ripa bredvid honom för jämförelses skull och tyckte vi då, att ripan mot den nyfallna snön såg litet gulare ut, under det jösse lätt skiftade i rött. Intet af vårt villebråd hade vi nänts släppa i nätsäcken.

Vi hade hittills burit riporna med hopbundna fötter i händerna, och så gjorde vi äfven med haren. Vi ville ännu längre njuta af åsynen af vårt hvita byte.

Vi vandrade nu hemåt, men vår tur höll i sig. Då vi passerade en liten holme, stor som golfvet i ett vanligt rum, och endast bevuxen med ett par små videbuskar, kom därifrån ännu en ripa ut. Hon fick följa de andra hem. Sara gjorde stora ögon då vi framvisade hvad vi fått på så kort stund, sade, att vi vore snälla, ehuru hon nu fick värma upp vår frukost, som redan hunnit kallna.

Efter denna lyckliga jakt försummade jag icke att så fort väderlek och tid voro passande besöka de videholmar, som funnos i närheten af hemmet. Jaktbytet blef dock, för år räknadt, icke stort. Stundom fann jag några ripor, andra gånger fick jag blott en à två, och var vädret blåsig och kallt, lyfte riporna innan jag kom dem inom skotthåll.

Några år därefter ömsade jag bostad och flyttade då till den af mig någon tid förut inköpta egendomen Vingeng. Bostaden låg helt nära sjön och de däri belägna holmarna, så att jag hade tillfälle att oftare hälsa på riporna. Men icke heller nu gjorde jag någon särdeles god jakt på dem, men fann, att skulle jakten lyckas, borde vädret vara mildt och helst soligt. I annat fall voro fåglarna skygga.

Spakare voro de jag träffade på de kala fjälltoppar jag ibland öfverfor under mina skogsfärder eller jakter, eller i aflägsna myrkanter. Där hände, att man

fick skjuta två, tre skott innan flocken tog till vingarna.

Alla de af mig skjutna riporna voro dalripor. Någon fjällripa påträffade jag icke i Värmland.

Föröfrigt var, som jag redan nämnt, ripornas antal icke stort, och skyttar bland allmogen sköto endast helt få. Snaror för ripor påträffade jag aldrig nere i dalen och ej heller i marker, som besöktes af Dalbyfolket: de funno snarning af ripor ej löna mödan, icke heller såg eller hörde jag, att finnarna sysslade mycket med ripfångst. En eller annan, som gått i giller och snaror utsatta för tjäder och orre, utbjöds dock till salu.

Läs slutet av det här kapitlet i årsboken Från skilda marker, som kommer nästa år. Där avslöjar också Gustaf hur man sätter ut giller för fågel.

BÖRSEN

För Dig som vill köpa eller sälja böcker eller annat som hör samman med vårt intresse kring Gustaf Schröder.

Schröderlitteratur till salu

Band I-X av Asplunds utgivning på 1960-talet. Inbundna. Pris 600 kr.

Sju titlar av Åhlén & Åkerlunds utgivning från 1920-talet, "Samzelius". Inbundna skinnband. Pris 450 kr.

Frakt tillkommer.

Svar mottages med e-post: lo.eklund@halmstad.net

Lars-Olof Eklund, medlem 10541

**Du glömmer väl inte
betala medlems-
avgiften 225 kronor?
Sätt in pengarna på
PG 464 56 93 - 5.**

Avsändare:
Gustaf Schröder-Sällskapet
Box 133
671 23 ARVIKA

B

Jubileums-skriften i nytryck

Jubileumsskriften på 20 sidor om Gustaf inför hans 175-årsfirande finns i ny upplaga. Den kostar 50 kronor, inklusive frakt.

Kan beställas från sekretariatet.

Gustaf på nätet!

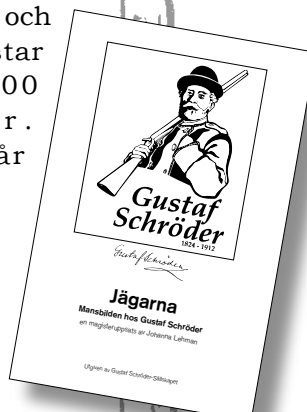
Adressen är: www.poem.se. Klicka på "Gustaf Schröder" så kommer du till Gustafs egen sida.

Där kan Du läsa om Gustaf Schröder-Sällskapet och där finns också listan över alla böcker som Gustaf skrivit.

Nytt är också att vi har fått en egen e-postadress: gustaf.schroder@poem.se

Johannas uppsats blev populär – köp den för 100 kr inkl frakt

Boken beställer du via Shoppen här nere och den kostar bara 100 kronor. Då ingår frakt.

Var sätter vi Schröder-skylden?

Kom med förslag på lämpliga platser som borde märkas ut med en Schröderskylt.

Enligt årsmötets beslut skall det vara något speciellt med platsen som sammanknipas med Gustaf.

Skicka in förslaget till styrelsen och ange även vem som är villig att betala för skylden; det vill säga bli sponsor. Vi anger detta på skylden. Kostnaden är cirka 500 kronor.

Vår adress hittar du högst upp på sidan.

Ändra adress!

Om Du flyttar eller om posten ändrat Din adress är det viktigt att **Du meddelar oss den nya adressen snarast möjligt.**

Nästa nummer

utkommer i maj 2008. Annonser till Börsen eller övrigt material skall var sekreteraren tillhanda senast 1 april. Har du tips på vad Nying skall innehålla, skriv gärna en rad!

Schröder-Shoppen

Här kan Du köpa medlemsprylar och komplettera Dina årsböcker. Allt till låga medlemspriser. Skriv beställningen på ett inbetalningskort räkna ihop summan och betala i förskott.

Du kan köpa våra tidigare årsböcker till medlemspris; 100 kronor styck. Dock är **Vildmarksliv** (utk. 1991) och **Örjan Kajland** (1992), utgångna. *Tänk bara på att porto tillkommer: 55 kronor för 1-2 böcker och 110 kronor för 3-4 böcker.*

En timmermärkares minnen (1994), **Gamla minnen** (1995), **Med hund och bössa** (1996), **Tjugo år i Dalarna** (1997) och **Pavo Makkran** (1998), **Finntorpet i Västerskogen** (1999), **Pekka Huskoinen** (2000), **En bruksbokhållares minnen** (2001). **Från brukskontor och timmerskog**

(2003). **Den gamle fogdeskrivaren** (2004). **Ur fjällfolkets liv** (2005). **Minnen från skogarna** (2006).

Videoen om Gustaf Schröder är 44 minuter lång och ger en intressant bild av författaren och jägaren. Pris 295 kronor inkl. frakt.

Jubileumsskriften, 50 kr, inkl frakt. **Mansbilden hos Gustaf**, uppsats, 100 kr inkl porto.

Vykort av Gustaf Schröder kostar 5:- st.

Medlemsmärken kostar 25 kr. för **tygmärken** och 30 kr. för små metalmärken.